

Arrest

nr. 90 564 van 26 oktober 2012
in de zaak RvV X en X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding van 28 juni 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlagen 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 25 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIENI, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienden op 26 augustus 2011 een eerste asielaanvraag in, waarbij zij verklaarden op 25 augustus 2011 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) nam op 11 januari 2012 ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partijen dienden tegen deze beslissingen elk een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arresten met nrs. 78 445 en 78 446 van 29 maart 2012 weigerde ook de Raad verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoekende partijen dienden op 26 juni 2012 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 28 juni 2012 ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

De beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag die ten aanzien van eerste verzoekende partij werd genomen en die haar dezelfde dag ter kennis werd gebracht is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [D. N.]
[...]
en van nationaliteit te zijn : Afghanistan
die een asielaanvraag heeft ingediend op 26.06.2012 (2)*

Overwegende dat betrokkene op 26.08.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 11.01.2012 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 02.04.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 26.06.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat zowel het CGVS als de RVV het asielrelaas van betrokkene als ongeloofwaardig bestempelde[n]. Overwegende dat betrokkene een scan van een document van de minister van Binnenlandse zaken (dd. 1988 = 2009) voorlegt waarin de problemen en de functie als hoge ambtenaar van betrokkene bevestigd worden en er verklaart wordt dat de veiligheid van betrokkene in gevaar zou zijn. Overwegende dat een scan niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Overwegende dat betrokkene dit document reeds tijdens zijn vorige asielaanvraag had kunnen voorleggen. Overwegende dat betrokkene een scan van een document dd. 04.05.2012 voorlegt waarin enerzijds zijn lidmaatschap van de National United partij en anderzijds zijn problemen bevestigd worden. Overwegende dat een scan niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de originelen van bovenstaande documenten op weg zouden zijn naar België. Overwegende dat de loutere bewering dat er documenten onderweg zijn bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij al lange tijd hartproblemen zou hebben en dat hij hiervoor in België perfect opgevolgd zou worden. Overwegende dat betrokkene een medisch certificaat dd[.] 14.05.2012 voorlegt. Overwegende dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn originele documenten gestolen zouden zijn in het Noordstation, waarna ze aangifte deden bij de politie. Overwegende dat DVZ niet kan oordelen over bewijzen die niet voorgelegd werden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij deze documenten in een box had laten zitten die hij aan een jongeman gaf. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij deze jongeman gecontacteerd zou hebben om hef[m] deze documenten te laten bezorgen. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene een brief van zijn advocaat [R. J.] dd. 22.06.2012 voorlegt. Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat advocaat [R. J.] in zijn brief verwijst naar de moord op de broer van betrokkene door de Taliban. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven. Overwegende dat advocaat [R. J.] in zijn brief verwijst naar een foto van betrokkene met de National Unity Party. Overwegende dat betrokkene geen foto voorlegde tijdens zijn interview en DVZ niet kan oordelen over documenten die er niet zijn. Overwegende dat betrokkene een brief geschreven zou hebben over wat hij meegemaakt zou hebben in zijn land. Overwegende dat betrokkene in zijn brief verwijst naar zijn problemen met de Taliban en de Hezb Islam en andere islamitische extremisten binnen de Mujahedin. Overwegende dat betrokkene in

zijn brief verwijst naar de ontvoering van zijn zoon [H.] en andere avondlijke aanvallen op zijn huis, het feit dat hij zou hebben moeten onderduiken uit angst, de herhaaldelijke dreigbrieven die hij en zijn familie ontvangen zouden hebben, waarop ze naar België gevlucht zouden zijn. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS, die bevestigd werd door de RVV. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij diverse malen zijn verhaal zou gedaan hebben bij politiebureaus en hier om tevergeefs om bescherming gevraagd zou hebben. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs naar voor brengt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene in zijn brief verklaart dat hij sinds maanden al geen contact meer gehad zou hebben met zijn dochter [L.] en zijn zoon [R.]. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat dergelijke elementen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij diverse hoge functies bekleed zou hebben in Afghanistan. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn functie als Algemeen Directeur van het staatsbedrijf dat alle gas en olie beheer[t] in Afghanistan de aanleiding zou zijn voor zijn problemen met de Taliban en de Hezb Islami. Overwegende dat betrokkene verklaart dat deze actoren hem gedwongen zouden hebben om hen op nationaal niveau te voorzien van olie en benzine, maar dat hij dit geweigerd zou hebben waardoor zijn problemen ontstaan zouden zijn. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS, die bevestigd werd door de RVV. Overwegende dat betrokkene een document 'Dernière Transaction' dd. 08.06.2012 voorlegt. Overwegende dat dit document geen ander licht werpt op de eerder aangebrachte asielmotieven. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

Dit is de eerste bestreden beslissing

De beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag die ten aanzien van tweede verzoekende partij werd genomen en die haar dezelfde dag ter kennis werd gebracht luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [D. M.]
[...]
en van nationaliteit te zijn : Afghanistan
die een asielaanvraag heeft ingediend op 26.06.2012 (2)*

Overwegende dat betrokkene op 26.08.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 11.01.2012 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 02.04.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 26.06.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat zowel het CGVS als de RVV het asielrelaas van betrokkene als ongeloofwaardig bestempelde[n]. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag expliciet verklaart geen nieuwe elementen noch documenten te kunnen toevoegen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze voor de tweede maal asiel aanvraagt omdat haar man problemen had in Afghanistan waardoor ze niet zouden kunnen terugkeren. Overwegende dat het asielrelaas steunt op de asielmotieven van haar echtgenoot en er voor deze laatste een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag werd genomen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze hoopt dat ze niet uit haar huidige huis gezet zal worden. Overwegende dat dergelijke elementen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze zich zorgen maakt om haar zoon en haar dochter omdat

het al lang geleden is dat ze nog contact hadden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar man een vriend gecontacteerd zou hebben die hen documenten bezorgd zou hebben. Overwegende dat betrokkene verwijst naar de documenten die haar echtgenoot in het kader van zijn tweede asielaanvraag heeft neergelegd. Overwegende dat de tweede asielaanvraag van haar echtgenoot op 28.06.2012 door DVZ werd afgesloten met een beslissing 'weigering in overwegingname'. Overwegende dat betrokkene een medisch attest dd. 16.05.2012 voorlegt. Overwegende dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

2.2. Verzoekende partijen hebben elk afzonderlijk een verzoekschrift ingediend. Aangezien in de tweede bestreden beslissing expliciet wordt verwezen naar de eerste bestreden beslissing en in beide verzoekschriften dezelfde argumenten worden aangevoerd is het in het belang van de goede rechtsbedeling aangewezen beide beroepen samen te behandelen (RvS 25 april 1996, nr. 59.260; RvS 16 november 2005, nr. 151.356).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verschaffen volgende toelichting:

“Verzoeker heeft wel degelijk een nieuw element aangebracht welk dienend is voor zijn asielaanvraag.

Dat gezien de Dienst Vreemdelingenzaken de facto de asielaanvraag van verzoeker onderzoekt ten gronde.

Dat zij hiervoor onbevoegd is.

Dat art. 51/8 van de Vreemdelingenwet geschonden is.

Verzoeker brengt verschillende nieuwe elementen aan die hij tijdens zijn vorige asielaanvraag nog niet kende namelijk:

- 1. Een brief van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van de Islamitische republiek Afghanistan van 2009 waaruit blijkt dat gevraagd werd om bescherming ten aanzien van verzoeker aangezien zijn leven in gevaar was. (stuk 1)*
- 2. Een brief van de National United Party of Afghanistan dd. 04/05/2012 waarin bevestigd wordt dat verzoeker lid was van die partij. De brief is ondertekend door een bestuurslid van die partij.(stuk 2)*

3. Een foto met leden van de National United Party of Afghanistan die bevestigt dat verzoeker connecties heeft en lid is van deze partij, (stuk 3)
4. Brief van advocaat [R. J.] dd. 22/06/2012. (stuk 4)

De nieuwe elementen aangebracht door verzoeker hebben betrekking op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin verzoeker ze had kunnen aanbrengen.

Verzoeker kende de informatie die in de documenten staan niet eerder en was niet in het bezit hiervan.

De Dienst Vreemdelingenzaken weigert de nieuwe elementen te aanvaarden en dit ondermeer omwille van het feit dat deze scans zijn en aldus niet authentiek. Dat zulks een beoordeling bezwaarlijk kan in het kader van een onderzoek om de asielaanvraag in overweging te nemen. Op basis van de vermelde data en handtekeningen op de documenten kan de herkomst en authenticiteit wel worden nagegaan. Bovendien zijn de originele documenten van verzoeker onderweg naar België.

Deze documenten zijn ten minste een begin van bewijs en ten zeerste relevant voor de nieuwe asiel-aanvraag.

Bovendien verwijst verzoeker naar de vaste rechtspraak van de RVV die stelt dat faxdocumenten en scans wel als authentiek kunnen worden aanzien en bovendien zonder de minste twijfel bewijswaarde bezitten.

Verzoeker brengt nieuwe elementen aan, aangezien zijn vorige asielaanvraag werd afgewezen omdat deze werd bestempeld als ongeloofwaardig, zijn alle voorgelegde documenten die het verhaal van verzoeker staven, nieuwe elementen.

Dat wat betreft de motivering zou verzoeker stuk 1 eerder hebben kunnen voorleggen. Verzoeker meent dat zulks onjuist en bovendien niet gemotiveerd is.

Verweerster motiveert nergens waarom zij aanneemt dat verzoeker dit document eerder zou kennen en kunnen voorleggen.

Het laatste stuk dat verzoeker voorlegt is een brief van advocaat [R. J.]. Aan deze brief kan de Dienst Vreemdelingenzaken geen belang hechten aangezien het om een gesolliciteerd document gaat.

Echter ondermijnt het gesolliciteerd karakter van de brief niet de bewijswaarde.

De Raad bepaalde in het arrest van 30 maart 2012 (RvV 30 maart 2012, nr. 78513):

"De Raad wijst erop dat de bewijslast met betrekking tot de "nieuwe gegevens" zoals bedoeld in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bij de verzoekende partij zelf berust (RvS 16 oktober 2006, nr. 163 610). Het komt dus aan verzoekende partij toe om aan te tonen dat voormelde stukken nog niet konden worden voorgelegd ten tijde van de vorige asielprocedure."

Verzoeker verwijst hierbij naar zijn eerste asielaanvraag die werd afgewezen omwille van ongeloofwaardigheid en aldus onrechtstreeks meer bewijzen eist. De drie bewijsstukken kunnen dan ook als nieuwe elementen worden beschouwd.

Verzoeker verwijst bovendien naar het feit dat de rechtspraak vrij soepel is over wat een 'nieuw gegeven' is. Volgens vaste rechtspraak wordt aan het begrip 'gegeven' een ruime betekenis toegekend.

Het kan gaan om een nieuw feit, maar ook om een nieuw bewijs van een oud feit.

(o.m. RvS 5 januari 1996, nr. 57.384, Rev.dr.étr. 1996, 387, noot M. DUPONT, "Les 'éléments nouveaux' au sens de l'article 50 al.4 de la loi du 15 décembre 1980 à la lumière de quelques arrêts du Conseil d'Etat"; 25 juli 2001, nr. 97.954, T.Vreemd. 2001, 330, noot J. OPSOMMER; JT 2001, 614; APM 2001, 166; 21 september 2004, nr. 135.133, T.Vreemd. 2006, 28.)

Dit nieuw bewijs kan bijvoorbeeld een geschreven getuigenis zijn d[ie] nu afgelegd wordt. De omstandigheid dat de getuige deze verklaring tijdens de behandeling van de eerste aanvraag had kunnen

afleggen doet er niet toe, de datum van de geschreven verklaring is bepalend voor de vraag of het gegeven nieuw is of niet.

De bestreden beslissing schendt derhalve art. 51/8 van de Vreemdelingenwet alsook art. 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Bovendien werd het zorgvuldigheidbeginsel geschonden. Dit werd verschillende keren uiteengezet door de Raad van State (o.a. RvS 15 februari 2007, nr. 167887):

"Geen feiten mogen als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken."

De Dienst Vreemdelingenzaken houdt geen enkele rekening met de situatie in Afghanistan, waar mensenrechtenschendingen op zeer grote schaal plaatsvinden. Door deze situatie is het niet alleen zeer moeilijk om stavingsstukken te laten overkomen, bovendien zou ze asielinstanties ertoe moeten aanzetten voorzichtig te zijn met asielaanvragen uit de regio. Immers is de verantwoordelijkheid bij een overhaaste negatieve beslissing zeer groot. In dat geval is men verantwoordelijk voor de schending van artikel 3 EVRM.

Verzoeker meent dat de bijkomende bewijzen die voorliggen van die aard zijn dat besloten moet worden tot geloofwaardigheid van zijn asielrelaas en er aldus ernstige aanwijzingen zijn voor een reëel risico op ernstige schade. Deze documenten vormen bijgevolg een duidelijk begin van bewijs. Om die reden is de bestreden beslissing foutief en niet afdoende gemotiveerd."

3.2. Verwerende partij antwoordt dat in de motivering van de bestreden beslissingen de juridische grondslag, meer specifiek artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, wordt vermeld en wordt aangegeven dat verzoekende partijen geen nieuwe gegevens hebben aangebracht dat er wat hen betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zij licht toe dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet haar toelaat na te gaan of een vreemdeling in vergelijking met een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt en stelt dat in de bestreden beslissingen de door verzoekende partijen aangebrachte gegevens correct werden beoordeeld. Verwerende partij meent tevens dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de formele motiveringsplicht en artikel 3 van het EVRM geschonden zijn. Verder licht verwerende partij toe dat de Raad niet de bevoegdheid heeft om zijn beoordeling van een herhaalde asielaanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

3.3.1. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een bestuurlijke beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan deze beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan zij zijn genomen. In de motivering van de bestreden beslissingen wordt immers, met verwijzing naar artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waar ze hadden kunnen worden aangebracht. Daarnaast wordt ook toegelicht waarom de door verzoekende partijen afgelegde verklaringen en neergelegde stukken niet als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet weerhouden worden. Uit de door verzoekende partijen neergelegde verzoekschriften blijkt voorts dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kennen, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

De Raad wijst er tevens op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die

evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurs-handelingen* in *Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). Verzoekende partijen kunnen dan ook niet gevolgd worden waar zij lijken te willen aangeven dat wanneer verwerende partij uiteenzet een document niet als een nieuw gegeven te aanvaarden omdat het reeds bij een vorige asielaanvraag had kunnen worden aangebracht hij ook moet toelichten op welke gronden hij tot deze conclusie komt. Verzoekende partijen lijken daarenboven voorbij te gaan aan het feit dat verwerende partij uitdrukkelijk aangaf dat zij hun eerste asielaanvraag indienden op 26 augustus 2011 en het document waarnaar zij verwijzen reeds in het jaar 2009 werd opgesteld. Zij kunnen dan ook niet stellen niet te weten waarom verwerende partij meende dat dit schrijven dat dateert van voor het indienen van hun eerste asielaanvraag reeds tijdens de behandeling van deze aanvraag had kunnen worden aangebracht en dus niet nieuw is.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3.2. In de mate dat verzoekende partijen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk in vraag stellen voeren zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Het eerste lid van dit artikel bepaalt het volgende:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit deze bepaling kan worden afgeleid dat de gegevens die worden aangebracht in het kader van een meervoudige asielaanvraag

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;

- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen

- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het staat niet ter discussie dat eerste verzoekende partij bij haar tweede asielaanvraag een kopie van een brief van het Ministerie van Binnenlands Zaken van de Islamitische republiek Afghanistan van 2009, een kopie van een brief van de National United Party of Afghanistan van 4 mei 2012, een brief van haar advocaat waarin verwezen wordt naar een foto van leden van de National United Party of Afghanistan en een door eerste verzoekende partij opgestelde brief, een medisch getuigschrift en een verzendingsbewijs met vermelding *“Dernière transaction”* heeft neergelegd en tweede verzoekende partij bij haar tweede asielaanvraag ook naar deze stukken heeft verwezen.

Verzoekende partijen betwisten niet dat het door hen overgemaakte medisch getuigschrift en het verzendingsbewijs niet dienstig zijn ter onderbouwing van een asielaanvraag en niet als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen worden beschouwd. Zij zijn wel van oordeel dat de andere door hen neergelegde documenten als nieuwe gegevens hadden moeten worden aanvaard aangezien zij de inlichtingen die in deze documenten zijn opgenomen voorheen niet kenden en zij deze stukken niet in hun bezit hadden. Er dient evenwel te worden gesteld dat het loutere feit dat een vreemdeling bepaalde gegevens niet kon aanbrengen of vermelden in een eerdere asielaanvraag omdat hij er pas later kennis van kreeg niet volstaat om deze gegevens als *“nieuw”* in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet te beschouwen (RvS 3 mei 2001, nr. 95.156). De Raad wijst erop dat het begrip *“nieuwe gegevens”* niet enkel betrekking heeft op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). De elementen die eerste verzoeken-

de partij in de tweede asielaanvraag heeft aangebracht kunnen weliswaar “nieuw” zijn in de zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van verwerende partij, maar verzoekende partijen maken, in casu, niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van hun eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Aangezien verzoekende partijen zelf aangeven dat de brief van het Ministerie van Binnenlands Zaken van de Islamitische republiek Afghanistan dateert van 2009 en gezien zij pas op 26 augustus 2011 een eerste asielaanvraag indienden, kunnen zij bezwaarlijk voorhouden dat deze brief betrekking heeft op nieuwe feiten of situaties in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij heeft daarenboven geduid geen bewijskracht toe te kennen aan voormeld stuk daar het niet in originele vorm werd neergelegd. Zij heeft hetzelfde standpunt ingenomen inzake de ingescande versie van een brief van de National United Party of Afghanistan van 4 mei 2012. Verzoekende partijen zetten uiteen dat *“uit de vaste rechtspraak blijkt dat faxdocumenten en scans wel als authentiek kunnen worden aanzien en bovendien zonder de minste twijfel bewijswaarde bezitten”*. Zij blijven evenwel in gebreke enige verwijzing naar arresten waarin hun standpunt steun zou vinden aan te brengen en de Raad benadrukt dat het niet kennelijk onredelijk is om geen bewijswaarde toe te kennen aan ingescande of gefotokopieerde documenten aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Aangezien uit documenten die geen bewijswaarde hebben geen ernstige aanwijzingen kunnen afgeleid worden inzake het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kon verwerende partij zonder haar bevoegdheden te overschrijden oordelen dat deze stukken geen nieuwe gegevens zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Het feit dat verzoekende partijen ongestaafd aangaven dat de originele documenten ook naar hen werden verzonden doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling. De Raad wijst er verder op dat het aan de vreemdeling die een meervoudige asielaanvraag indient – en niet aan verwerende partij – toekomt om bewijskrachtige stukken aan te brengen en de authenticiteit of de herkomst van stukken aan te tonen.

Het feit dat aan een vreemdeling geen vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend omdat zijn asielaanvraag als ongeloofwaardig werd beschouwd houdt ook geenszins in dat de stukken die hij aanbrengt bij een herhaalde asielaanvraag en die erop gericht zijn eerdere verklaringen te laten herbeoordelen automatisch als nieuwe gegevens moeten worden beschouwd.

Verzoekende partijen betogen daarnaast dat zij bij hun tweede asielaanvraag een foto hebben aangebracht waarop leden van de National United Party of Afghanistan staan afgebeeld. Hun bewering vindt evenwel geen steun in het aan de Raad voorgelegde administratief dossier en zij brengen geen stuk aan waaruit kan worden afgeleid dat zij deze foto effectief hebben overgemaakt aan verwerende partij. Er blijkt derhalve niet dat verwerende partij een voorgelegd stuk niet zou betrokken hebben bij het nemen van de bestreden beslissingen.

Het is voorts geenszins kennelijk onredelijk of onwettig om geen bewijswaarde toe te kennen aan een brief die duidelijk op eenvoudige vraag van de verzoekende partijen werd opgesteld. Door een persoon, die zelf niet betrokken was bij bepaalde feiten en die de correctheid van deze feiten dus niet kan bevestigen, een relaas te laten acteren wordt immers geen document gecreëerd waarmee het bewijs geleverd wordt dat deze feiten zich effectief hebben voorgedaan. Verzoekende partijen kunnen dan ook niet gevolgd worden in hun stelling dat het gesolliciteerd karakter van het schrijven van hun raadsman de bewijswaarde van dit document niet ondermijnt. Zij verliezen tevens uit het oog dat verwerende partij ook heeft aangegeven dat in dit schrijven louter de initiële vluchtmotieven – die reeds werden onderzocht tijdens de behandeling van de eerste asielaanvraag – worden hernomen en geen stavingsstukken worden aangebracht om eventuele aanvullende verklaringen te onderbouwen, waardoor dit stuk hoe dan ook niet als een nieuw gegeven kan worden beschouwd.

De theoretische uiteenzetting van verzoekende partijen omtrent het feit dat ook een nieuw bewijs van een oud feit kan worden beschouwd als een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet – een stellingname die geen enkele steun vindt in de bewoordingen van voormelde wetsbepaling – leidt ook niet tot de conclusie dat verwerende partij in casu haar bevoegdheden heeft overschreden of op kennelijk onredelijke wijze tot haar conclusie kwam

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekende partijen ook geschonden achten – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Verzoekende partijen kunnen ook niet voorhouden dat zij niet de mogelijkheid hadden om alle inlichtingen die zij als dienstig beschouwden aan verwerende partij mee te delen, nu zij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen uitgebreid gehoord werden en hen de kans geboden werd alle nuttige overtuigingsstukken neer te leggen. In hun verzoekschrift stellen verzoekende partijen op algemene wijze dat het moeilijk is om overtuigingsstukken te laten overkomen uit Afghanistan. Zij tonen hiermee echter niet aan dat zij zelf enig probleem hebben om eventuele overtuigingsstukken te verzamelen. Eerste verzoekende partij verklaarde trouwens uitdrukkelijk dat zij bepaalde documenten had doch deze gestolen werden en dat andere documenten haar nog worden toegezonden. Het gegeven dat verzoekende partijen ervoor opteerden een tweede asielaanvraag in te dienen alvorens zij over alle dienstige stukken beschikten geeft aan dat zij zelf onzorgvuldig optraden, maar leidt niet tot het besluit dat verwerende partij overhaast en op onzorgvuldige wijze de bestreden beslissingen heeft genomen.

3.3.4. Waar zij in hun verzoekschriften verder betogen dat geen rekening gehouden werd met de situatie in Afghanistan en het gegeven dat er in dat land veel mensenrechtenschendingen zijn, kan de Raad enkel herhalen dat het verwerende partij slechts toekomt om het nieuw karakter van de aangebrachte gegevens te beoordelen. Aangezien de adjunct-commissaris en de Raad reeds rekening hielden met de situatie in Afghanistan bij de beoordeling van de eerste asielaanvraag van verzoekende partijen en oordeelden dat er geen nood was om de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te staan en verzoekende partijen geen nieuwe gegevens aanbrachten blijkt ook niet dat verwerende partij artikel 3 van het EVRM – verdragsbepaling waarnaar zij in de uiteenzetting van hun middel zijdelings verwijzen – miskende.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK